Dosarul nr.2-6797/2024
2-24054381-12-2-21052024-1

H O T Ă R Â R E
În Numele Legii

27.05.2025 mun.Chişinău

Judecătoria Chișinău, sediul Centru,
Președintele ședinței, judecător Liudmila Holevițcaia,
Grefier Cristina Verlan,

examinând în ședința de judecată publică cauza civilă intentată la acțiunea reclamanților SRL"Privat-Trans",***** împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenienți accesorii Procuratura mun.Chișinău, oficiul Râșcani, Procuratura Generală privind repararea prejudiciului material și moral în temeiul Legii nr.1545/1998,

a c o n s t a t a t:

Argumentele participanților la proces:

Reclamanții - SRL"Privat-Trans",***, reprezentați de avocatul Sergiu Cotruța la data de 20.05.2024 s-au adresat în judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind repararea prejudiciului material și moral în temeiul Legii nr.1545/1998, formulând următoarele cerințe:

- încasarea din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova în beneficiul reclamantului SRL"Privat-Trans" a sumei de 1.000.000 lei, cu titlu de prejudiciu material;
- încasarea din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul reclamantului***** a sumei de 200.000 lei, cu titlu de prejudiciu moral;
- încasarea din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul reclamantului S.R.L."Privat-Trans" a sumei de 15.000 lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistenta juridică, suportate pentru examinarea litigiului în instanța de fond;

În argumentarea acțiunii depuse, reclamanții au invocat că, în fapt, la data de 16.12.2022, între S.R.L.„Vastavit", în calitate de client, și S.R.L."Privat-Trans", în calitate de transportator, au fost încheiate contractele de transport de mărfuri***** și nr*****

În temeiul prevederilor acestor contracte, reclamanta urma să presteze servicii de transportare a mărfii, iar S.R.L.„Vastavit" avea obligația de a achita suma totală de 4.500 euro pentru serviciile respective.

Reclamanta a executat integral obligațiile contractuale, livrând marfa în mod corespunzător, fapt confirmat prin scrisorile de trăsură (CMR).

Potrivit pct.1 al contractelor: „Termeni și condiții de achitare: transfer bancar până în momentul recepționării mărfii de către destinatar”.

Cu toate acestea, S.R.L.„Vastavit” a refuzat să achite costul serviciilor de transport la momentul recepționării mărfii, încălcând astfel obligațiile contractuale. Ca urmare, reclamanta a recurs la aplicarea instituției de reținere a mărfii până la achitarea integrală a serviciilor de transport, măsură justificată în conformitate cu dispozițiile Codului civil privind reținerea bunurilor în cadrul raporturilor obligaționale.

Ulterior, la data de 23.01.2023, deși S.R.L.„Vastavit”, fiind în cunoștință de cauză cu privire la temeiurile reținerii mărfii, știind cu certitudine că sunt relații civile între părți, bazate pe contracte civile a depus o plângere împotriva SRL”Privat-Trans”.

La data de 22.02.2023, ofițerul de urmărire penală din cadrul OUP al Inspectoratului de Poliție Râșcani al Direcției de Poliție a municipiului Chișinău a dispus pornirea urmăririi penale în cauza penală ***** în temeiul existenței bănuielii rezonabile privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(3) lit.d) din Codul penal al Republicii Moldova.

Ulterior, la data de 20.03.2023, au fost efectuate mai multe percheziții la sediul S.R.L.”Privat-Trans”. În urma acestor percheziții, anumite bunuri au fost recunoscute în calitate de corpuri delicte, fiind dispusă de către organul de urmărire penală obligarea S.R.L.”Privat-Trans” de a păstra integritatea acestora în propriul mijloc de transport(camion).

La data de 19.05.2023, organul de urmărire penală a autorizat ca marfa respectivă să fie ridicată de către S.R.L.„Vastavit” de la S.R.L.”Privat-Trans, fapt confirmat prin recipisa anexată la materialele cauzei penale.

La data de 25.05.2023, a fost emisă ordonanța de scoatere de sub urmărire penală pe***** din motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii. S-a dispus clasarea procesului penal ***** pornit la 22.02.2023 în baza semnelor constitutive ale componenței de infracțiune prevăzute de art.352 alin.(3) lit.d) Cod penal.

Potrivit art.352 alin.3) lit.d) Cod penal, (1) Samovolnicia, adică exercitarea unui drept legitim sau presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, dacă s-au cauzat daune în proporții mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice și juridice, (3) Acțiunile prevăzute la alin.(1) sau (2), d) soldate cu daune în proporții deosebit de mari, se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 8 ani.

Potrivit respectivei ordonanțe, procurorul a menționat următoarele: totodată, examinând materialele cauzei penale și circumstanțele cazului, conchid că relațiile dintre SRL”Vastavit” și SC”Privat Trans”SRL sunt de natură civilă, care au apărut dintr-un contrat de transport și transportatorul, reeșind din dispozițiile art.art.960, 1447 Cod civil, SC”Privat-Trans”SRL și-a exercitat mijlocul legal de garantare a executării obligației celeilalte părți, prin retenția bunurilor transportate. La fel, organul de urmărire penală, având obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor invocate în cazul de sesizare, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția, cât și cele care dezvinovățesc, precum și circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea penală, a conchis că probele acumulate nu dovedesc săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(3) lit.d) Cod penal, în cazul dat între părți fiind prezente relații civile.

Ulterior, la data de 12 aprilie 2024, ordonanța de scoatere de sub urmărire penală și de clasare a procesului penal a devenit definitivă și irevocabilă, prin neatacare.

În drept, Legea nr.1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești (în continuare, Legea nr.1545/1998),art.3 lit.a),c) prevede: „(1) În conformitate cu

prevederile prezentei legi, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: a) reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice".

Potrivit art.5 al Legii nr.1545/1998 „(1) Cauzele cu privire la repararea prejudiciului material și moral se examinează în conformitate cu normele de procedură civilă în vigoare. Organul care reprezintă statul în instanța de judecată pe această categorie de cauze este Ministerul Justiție. (2) Cererea de chemare în judecată privind repararea prejudiciului se depune în termen de 3 ani de la data apariției dreptului la repararea prejudiciului".

Potrivit art.6 lit.a) al Legii nr.1545/1998 „Dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul: a) devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare".

Potrivit art.7 al Legii nr.1545/1998 „În cazurile menționate la art.3 alin.(1), persoanei fizice sau juridice i se compensează sau i se restituie: salariul și alte venituri provenite din muncă, ce constituie sursa ei principală de existență, de care a fost privată în urma acțiunilor ilicite".

Potrivit art.11 alin.(1) al Legii nr.1545/1998 "(1) Mărimea compensației pentru repararea prejudiciului moral se stabilește de instanța de judecată în modul prevăzut de prezenta lege. Mărimea concretă a compensației se determină luându-se în considerare: a) gravitatea infracțiunii de a cărei săvârșire a fost învinuită persoana respectivă; - în speță, infracțiune gravă; b) caracterul și gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală și la examinarea cauzei penale în instanța de judecată; c) natura dreptului personal lezat și locul lui în sistemul de valori al persoanei; d) suferințele fizice, caracterul și gradul suferințelor psihice.

Potrivit art.2036 al Codului civil, „(1) în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri. (2) Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial. (3) Reparația prejudiciului moral se face și în lipsa vinovăției autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declarației scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancțiune administrativă a arestului, muncii neremunerate în folosul comunității și în alte cazuri prevăzute de lege."

Potrivit art.2037 al Codului civil „(1) Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. (2) Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. (3) La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului."

Potrivit art.2038 al Codului civil „(1) Dacă legea nu prevede astfel, acțiunea în reparare a prejudiciului se prescrie în termen de 3 ani începând cu momentul în care persoana vătămată a cunoscut sau trebuia să cunoască existența prejudiciului și persoana obligată să-l repare.

Declară că, reclamanta a fost supusă acțiunilor ilicite ale angajaților Procuraturii oficiului Rîșcani: în primul rând, în acest context, se impune menționarea faptului că urmărirea penală a fost pornită în temeiul unei plângeri întemeiate exclusiv pe raporturi civile existente între părți.

În cadrul procesului penal, reprezentanta S.R.L.„Privat-Trans" (în continuare – reclamanta) a fost contactată telefonic de către acuzatorul de stat, care a solicitat informații privind locația bunurilor asupra cărora fusese exercitat dreptul de retenție. Reclamanta a comunicat locul exact în care se aflau bunurile, precum și temeiurile de drept în baza cărora a fost aplicat dreptul de retenție.

Cu toate acestea, contrar informațiilor furnizate, organul de urmărire penală (OUP) a autorizat efectuarea percheziților la sediul companiei, la domiciliul reclamantei și la parcarea deținută de aceasta. O asemenea acțiune nu poate fi interpretată decât ca o formă de intimidare, având în vedere lipsa unei necesități reale, din moment ce locul aflării bunurilor (în speță, un tractor) fusese deja comunicat procurorului de caz.

Reclamanta a fost ulterior scoasă de sub urmărire penală, reținându-se în mod expres că nu a fost constatată existența faptei infracționale imputate.

În aceste condiții, rezultă că instituția reabilitării în procesul penal trebuie interpretată într-un sens mai larg decât simpla pronunțare a unei sentințe de achitare ori încetarea urmăririi penale.

Reabilitarea implică nu doar anularea acuzației și înlăturarea consecințelor represive ale acesteia, ci și adoptarea măsurilor necesare de restabilire a persoanei reabilitate în drepturile sale încălcate, precum și repararea prejudiciilor morale și materiale suferite ca urmare a acuzației neîntemeiate.

Potrivit Hotărârii Curții Constituționale ***** din 23.11.2010, §8(...) Recunoașterea calității de bănuit presupune nu numai drepturi procesuale, dar și restrângerea drepturilor constituționale legate de libertatea persoanei, dreptul la libera circulație ș.a. Și în cazul recunoașterii calității de bănuit pe cel de-al treilea temei - prin ordonanță - persoana este supusă unor restrângeri: imposibilitatea legalizării unor acte (spre exemplu, de identitate), consemnarea faptului respectiv în cazierul judiciar, în cazul când persoana este nevinovată - suferința psihologică, cauzată de suspectarea de comiterea unei infracțiuni, atitudinea societății și a victimei ș.a..

Procuratura, prin acțiunile sale ilegale, a generat o situație în care reclamanta a fost lipsită de posibilitatea de a se bucura de reușitele și succesele sale profesionale – element esențial în parcursul ascendent al oricărui profesionist.

În urma acestor acțiuni, reclamanta a fost marginalizată în mediul său profesional, fiind tratată cu rezervă și neîncredere de către colegi, colectivul de muncă și clienți. Totodată, în spațiul public, aceasta a fost supusă disprețului social, având în vedere gravitatea acuzației penale ce i-a fost adusă, precum și climatul de suspiciune existent la nivelul întregului sistem de justiție. Consecințele negative au fost resimțite, inclusiv în plan familial și privat.

În acest context, onoarea și demnitatea reclamantei au fost grav lezate.

Invocă că, demnitatea reprezintă conștientizarea propriei valori, atât în dimensiunea abstractă, cât și în cea socială concretă, reflectând totodată apartenența la un grup profesional definit. Această demnitate a fost afectată în mod direct prin înlăturarea temporară a reclamantei din activitatea profesională, fapt ce i-a împiedicat dezvoltarea și afirmarea competențelor sale.

În acest sens, lezarea onoarei s-a manifestat, inclusiv prin modificarea percepției opiniei publice cu privire la persoana reclamantei. Odată ce în spațiul social s-au răspândit informații defăimătoare și false, imaginea publică a acesteia a fost afectată, conducând la prejudicii

nedrepte.

Ca consecință reclamanta este îndreptățită să solicite repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale procuraturii.

Astfel, la data de 22.02.2023, ofițerul de urmărire penală din cadrul OUP al Inspectoratului de Poliție Rîșcani, Direcția de Poliție a municipiului Chișinău, a dispus pornirea urmăririi penale în cauza ***** în baza semnelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(3) lit.d) Cod penal al Republicii Moldova.

La 20.03.2024 au fost efectuate percheziții la sediul S.R.L."Privat-Trans", iar în urma acestora, o serie de bunuri au fost recunoscute drept corpuri delicte, fiind impusă obligația păstrării integrității acestora în incinta camionului aflat în posesia companiei.

Ulterior, la 19.05.2023, organul de urmărire penală a autorizat S.R.L.„Vastavit" să ridice marfa aflată în păstrare la S.R.L."Privat-Trans", fapt confirmat prin recipisa anexată la materialele cauzei.

Toate aceste acțiuni, coroborate cu clasarea definitivă a cauzei penale și scoaterea reclamantei de sub urmărire penală, relevă caracterul neîntemeiat și disproporționat al intervenției organelor de urmărire penală, fiind incidente condițiile prevăzute de lege pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat.

La data de 25.05.2023, a fost emisă ordonanța de clasare a procesului penal, în temeiul constatării inexistenței faptei infracționale imputate reclamantei.

Profitul ratat și prejudiciul material cauzat companiei se ridică la suma de aproximativ 1.000.000 MDL.

Reclamanta are dreptul la repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale procuraturii.

Jurisprudența CtEDO arată că, sentimentul de frustrare, nedreptate și umilință, reprezintă o stare de dezamăgire și neîncredere în raport cu valorile față de care este atașată victima, inclusiv modurile de protecție a acestora, considerent din care, CtEDOa acordat o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul cauzat prin inacțiunea și pasivitatea autorităților de stat.

Curtea Constituțională, prin hotărârea nr.26 din 23 noiembrie 2010 asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor alin.(6) art.63 din Codul de Procedură Penală, a statuat următoarele:

„7. (...) Prin normele procesual penale, legislatorul național a urmărit instituirea unui echilibru echitabil între aceste două mari sarcini ale procesului penal, pentru stabilirea adevărului și exercitarea unei justiții veritabile. Instanțele judecătorești și organele de urmărire penală, care aplică normele procesual penale, sunt obligate să activeze în așa mod, încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată, sau supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere.

8. [...] Recunoașterea calității de bănuit presupune nu numai drepturi procesuale, dar și restrângerea drepturilor constituționale legate de libertatea persoanei, dreptul la libera circulație ș.a. Și în cazul recunoașterii calității de bănuit pe cel de-al treilea temei - prin ordonanță - persoana este supusă unor restrângeri: imposibilitatea legalizării unor acte (spre exemplu, de identitate), consemnarea faptului respectiv în cazierul judiciar, în cazul când persoana este nevinovată - suferința psihologică, cauzată de suspectarea de comiterea unei infracțiuni, atitudinea societății și a victimei ș.a. în acest aspect Curtea Constituțională nu este de acord cu opinia plenului Curții Supreme de Justiție, expusă în Hotărârea*****din 04.07.2005, conform căreia „pornirea urmăririi penale, recunoașterea persoanei în calitate de bănuit, punerea persoanei sub învinuire, dispunerea efectuării unei expertize nu afectează drepturi sau libertăți

constituționale”.

Judecătoria Chișinău, sediul Centru, prin hotărârea nr.2-18015/22 din 8 februarie 2023, în cauza civilă Manole Domnica vs Ministerul Justiției al Republicii Moldova, a reținut următoarele:

Totodată, instanța consideră că intensitatea suferințelor reclamantei sunt determinate și de circumstanțele în care au fost cauzate.

În speță, răspunderea penală pretinsă nejustificat reclamantei, în frauda statutului de judecător, a poziționat reclamanta într-o situație frustrantă marcată de presiuni psihologice intensificate inclusiv de politizarea și mediatizarea intensă a cazului, cu implicarea instituțiilor internaționale, fapt care a plasat reclamanta în situație de confruntare cu instituțiile Statului în scopul apărării statutului său de judecător, statut care nu ține exclusiv de interesul personal al reclamantei.

[...]

În aceeași perspectivă instanța de judecată mai reține și faptul că, statutul reclamantei și poziția socială a acesteia este un alt criteriu obiectiv de evaluare a impactului procedurilor aplicate în privința sa, ceea ce în mod repetat face diferită prezenta cauză de alte cauze civile examinate de către instanțele de judecată sub egida Legii nr.1545/1998 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Or, procedura penală începută în temeiul ordonanței Procurorului General interimar la 08 iunie 2016 în privința reclamantei, a determinat întreprinderea atât a acțiunilor de urmărire penală, cât și privarea acesteia de statutul special de judecător, cu discreditarea publică a acesteia.

Totodată, la aprecierea cuantumului prejudiciului moral instanța de judecată evidențiază și faptul că, impactul tragerii ilegale la răspundere penală a reclamantei Domnica Manole urmează a fi analizat și în cumul cu alte acțiuni de persecutare, inclusiv linșajul mediatic. [...]

[...] suferințele reclamantei sunt legate de o cauză de interes public, motiv din care impactul suferințelor care au durat pe parcursul urmăririi penale și judecării cauzei (între anii 2016-2019), or, anume această perioadă este abordată de reclamantă în cererea de chemare în judecată, este evaluat în prezenta hotărâre proporțional avantajelor care ar fi fost obținute în perioada în care reclamanta s-ar fi aflat în serviciul public.

Instanța de judecată subscrie și faptului că, extensiunea acțiunilor ilegale ale organului de urmărire penală și ale procuraturii în raport cu reclamanta, se cristalizează în două aspecte esențiale - cauzarea prejudiciului moral și daunele aduse reputației profesionale.”

Astfel, în cauza anterior enunțată, instanța de judecată a admis parțial acțiunea și a dispus încasarea din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul reclamantei a sumei de 800.000 MDL, cu titlu de prejudiciu moral, cauzat prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală și ale procuraturii ca urmare a tragerii ilegale la răspundere penală.

La 13 iunie 2023, Curtea de Apel Chișinău a emis Decizia nr.***** prin care s-a respins cererea de apel depusă de Ministerul Justiției și cererea de apel declarată de Procuratura Anticorupție. S-a menținut Hotărârea primei instanțe din 8 februarie 2023.

Instanța de apel a evidențiat următoarele: „Instanța de apel apreciază ca fiind întemeiat raționamentul primei instanțe precum că reclamanta Manole Domnica, dispune de toate temeiurile legale pentru a solicita despăgubiri materiale și morale în baza art.1398, 1405 Cod civil (în vigoare până la modificările din 01 martie 2019) și Legea nr.1545 din 25 februarie 1998

privind modul de reparare a prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, și a cheltuielilor de asistență juridică, iar suma încasată pentru prejudiciul moral cauzat este rezonabilă, ținând cont de suferințele suportate pe durata urmăririi penale, statutul reclamantei și poziția socială a acesteia.

Colegiul reține că potrivit materialului probator anexat la actele cauzei se denotă incontestabil faptul că, reclamantei Manole Domnica i-au fost cauzate suferințele psihice, prin faptul că a fost învinuită pentru săvârșirea unei infracțiuni pe care nu a comis-o.

[...]

De altfel, suferințele psihice suportate de reclamanta*****se manifestă și prin faptul că a suferit un anumit volum de stres și frustrare pe parcursul desfășurării urmării penale și pe parcursul examinării cauzei penale proprii.

Reieșind din suferințele atât fizice cât și psihice suportate de reclamanta Manole Domnica, de statutul și poziția socială a acesteia, Colegiul consideră că prejudiciului moral în sumă 800.000 de MDL, încasat de prima instanță, este o sumă întemeiată și reală suferințelor cauzate, care constituie de altfel o satisfacție echitabilă.

În acest context, Colegiul relevă că prin prisma Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care presupune că partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit.

Astfel, modul de acordare a satisfacției echitabile trebuie determinat în raport cu prejudiciul moral suferit, gravitatea acestuia, importanța și consecințele sale pentru victimă.

Colegiul va aprecia critic argumentele apelanților, precum că suma încasată pentru prejudiciul moral este excesivă. Dat fiind faptul că la caz se atestă existența unei sentințe de achitare a reclamantei Manole Domnica, iar despăgubirea poate aduce satisfacție echitabilă reclamantei, de statutul social pe care l-a avut, că a deținut funcția de judecător al Curții de Apel Chișinău și de toate particularitățile cauzei în ansamblu, Colegiul concluzionează că aceasta dispune de dreptul subiectiv la repararea prejudiciului moral cauzat potrivit prevederilor Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr.1545 din 25.02.1998. Or, omisiunile admise de organul de urmărire penală, denotă anumite carențe în activitatea acestuia, care au dus la efectuarea unor acțiuni de urmărire penală fără să fi existat probe suficiente care să le justifice.”

În prezenta cauză, instanța trebuie să aprecieze cuantumul prejudiciului moral, ținând cont, în principal, de impactul pe care l-au avut aceste proceduri pentru partea reclamantă.

Cuantumul despăgubirilor trebuie astfel stabilit, încât acestea să aibă efect compensatoriu. Conform art.11 alin.(3) al Legii nr.1545/1998, în toate cazurile, instanța de judecată se va baza pe principiile compensării rezonabile și echitabile a prejudiciului moral.”

Caracterul și gravitatea prejudiciului moral trebuie apreciate, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate.

Despăgubirea trebuie, pe de o parte, să fie în mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, să ia în cont particularitățile cazului, ținând cont în acest sens, atât de practica judiciară națională, precum și de jurisprudența CtEDO.

În această ordine de idei, ținând cont de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat reclamantului, de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă reclamantului, precum și sumele acordate de Curtea Europeană în spețe similare, unde Moldova

este statul pârât, dar și practica națională, evaluează prejudiciul cauzat reclamantei în cuantum de 200.000 MDL.

Practica națională, în acest domeniu este uniformă, din acest motiv și prezentă în continuare cauzele privind achitarea prejudiciului pentru acțiunile ilicite ale OUP, ale Procuraturii și ale Instanțelor Judecătorești:

- Decizia Curții de Apel Chișinău nr.2a-2553/22 din 1 decembrie 2022, în cauza civilă Postică Serghei împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova;
- Decizia Curții de Apel Chișinău nr.2a-3143/22 din 24 ianuarie 2023, în cauza civilă Grigor Ion împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova;
- Decizia Curții de Apel Chișinău nr.2a-4314/22 din 4 aprilie 2023, în cauza civilă Donică Andrei împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova;

Pentru instanța de fond, în baza Anexei***** din 02.05.2024 la contractul de asistență juridică *****încheiat la 05.09.2013 între S.R.L.„Privat-Trans”(Client) și Sergiu Cotruță (Avocat), a fost negociată și stabilită suma de 15.000 MDL, fiind una reală și conformă Recomandărilor privind cuantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică.

Astfel, reclamanta s-a obligat din data semnării contractului la suportarea cheltuielilor pentru asistență juridică a transferat suma sus-menționată în contul avocatului, fapt confirmat prin factura seria *****

Conform actului de primire-predare a serviciilor de asistență și consultanță juridică sus-menționat, avocatul a efectuat un șir de măsuri pentru a soluționa litigiul (începând cu studierea procesului penal, studierea documentelor, întocmirea cererii de chemare în judecată, depunerea acesteia în instanță și participarea la ședințe de judecată).

În acest sens, potrivit practicii CtEDO privind cheltuielile de asistență juridică ca fiind necesare, identifică faptul că Curtea cere o dare de seamă cu privire la lucrul efectuat de avocat, în care să fie descrise suficient de detaliat acțiunile întreprinse și timpul cheltuit pentru acestea.

Totuși, potrivit aceleiași practici ale Curții, serviciile juridice sunt compensate chiar în lipsa informației cu privire la timpul petrecut asupra cauzei (Levința c. Moldovei, 16/12/2008, § 117), aspect aplicabil și litigiului dat.

La stabilirea cheltuielilor de asistență și reprezentare juridică de către părți, au fost luate în considerație prevederile Recomandării privind cuantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică, aprobată de Consiliul Uniunii Avocaților din Republica Moldova prin hotărârea ***** din 27.05.2022.

Conform acesteia, cuantumul minim al onorariilor avocatului pentru întocmirea acțiunii este de 2.500 MDL, tariful fix pentru participare în ședința de judecată este de 1.500 MDL, iar realizarea fiecăreia dintre următoarele acțiuni: prima întâlnire cu beneficiarul asistenței juridice calificate, studierea materialelor dosarului etc., este de 1.250 MDL.

Sub aspect comparativ, la efectuarea unui calcul al serviciilor juridice stabilite și acordate de avocatul Sergiu Cotruță, acestea sunt sub limita recomandărilor menționate.

Suplimentar, ține să menționeze că, potrivit practicii CtEDO, la stabilirea caracterului rezonabil ai serviciilor juridice necesită a fi luate în considerare aportul avocaților (Boicenco c., Moldovei, 11/07/2006, 176). În cazul dat, aportul avocatului Sergiu Cotruță este unul neîndoielnic soluționării litigiului și rezultatului obținut.

Având în vedere circumstanțele sus-menționate, în temeiul art.6 paragraf 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, art.art.3 lit.a), c), 5, 6 lit.a), 7, 11 alin.(1) al Legii nr.1545/1998, art. 2033-2038 ale Codului civil, art.art.38, 39 alin.(7)-(9), (14) ale Codului de procedură civilă,

solicită admiterea integrală a cererii de chemare în judecată.

Ulterior, prin intermediul Cancelariei Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost depusă cerere de completare și micșorare a cuantumului pretențiilor(f.d.46-51) prin care se solicită:

- încasarea din contul bugetului de stat, prin intermediul pârâtului Ministerul Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul reclamantului S.R.L."Privat-Trans" a sumei de (594,67 MDL(pct.l) + 2.169,86 MDL (pct.2) + 70.735,98 MDL (pct.6) + 66.996,04 MDL (pct.7) = în total 140496,55 MDL și 401.62 EUR (pct.3) + 41,66 EUR (pct.4) + 4.436 EUR (pct.5) = în total 4879,28 EUR (echivalentul în MDL), cu titlu de prejudiciu material;

- încasarea din contul bugetului de stat, prin intermediul pârâtului Ministerul Justiției al Republicii Moldova în beneficiul reclamantului***** sumei de 200.000 MDL, cu titlu de prejudiciu moral;

- încasarea din contul bugetului de stat, prin intermediul pârâtului Ministerul Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul reclamantului S.R.L."Privat-Trans", a sumei de 15.000 MDL, cu titlu de cheltuieli pentru asistenta juridică, suportate pentru examinarea litigiului în instanța de fond;

În cadrul ședințelor de judecată, reprezentantul reclamanților, avocatul Sergiu Cotruța, împuternicit în baza mandatului avocațial seria MA***** din 02.05.2024, a susținut acțiunea în sensul formulat în cererea de completare și micșorare a cuantumului pretențiilor din 29.10.2024, reiterându-și argumentele expuse în scris.

Pârâtul – **Ministerul Justiției al Republicii Moldova,** prin referința din 04.07.2025 nu a recunoscut acțiunea reclamanților S.R.L."Privat-Trans" și*****, solicitând respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată.

În argumentarea poziției sale procesuale, pârâtul a invocat următoarele contraargumente: acțiunea civilă a fost inițiată în temeiul Legii Republicii Moldova nr.1545-XIII din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești (în continuare „Legea nr.1545"); reclamanta este S.R.L."Privat-Trans" și***** (datele de identificare pot fi consultate din conținutul acțiunii civile); pârât este Statul Republica Moldova, reprezentat de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova (în continuare „Ministerul Justiției"). În acest sens, Ministerul Justiției, în conformitate cu prevederile art.186 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, formulează prezenta referință, prin care apreciază pretențiile înaintate ca fiind netemeinice, iar în acest sens invocă următoarele.

Conform practicii juridice naționale, Statul răspunde, eventual patrimonial pentru prejudiciul adus persoanei prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și instanțelor judecătorești. Elucidarea cazurilor și condițiilor de răspundere patrimonială se face prin lege specială, actualmente o asemenea lege specială este Legea nr.1545-XIII din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești (în continuare Legea nr.1545).

Astfel, în urma analizei acțiunii reclamanților, în ordinea Legii nr.1545/1998, se observă că au fost interpretate eronat normele de drept material ce țin de încasarea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, în condițiile în care pentru aplicabilitatea prevederilor Legii nr.1545, necesită de a fi întrunite cumulativ atât circumstanțele prevăzute de art.6 - dreptul la repararea prejudiciului, cât și de art.3 - cazurile de reparare a prejudiciului material și moral. Normele în cauză sunt indisolubile, respectiv, nu pot fi aplicate separat.

Această poziție este confirmată și în jurisprudența națională, în cauza Chirică Ruslan vs Ministerul Justiției, încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 17 noiembrie 2021 (2ra-1635/21): „Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că pentru a fi întemeiate pretențiile de încasare a prejudiciului material și a celui moral în condițiile Legii nr.1545 din 25 februarie 1998, în primul rând, acestea trebuie să fie pasibile reparării prin prisma art.3 din lege, în condițiile respectării cumulative a dispozițiilor art.6 al aceleiași legi".

În acest sens, art.6 din Legea nr.1545 prevede expres care sunt cazurile în care survine dreptul persoanei fizice/juridice la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Astfel, unul din aceste drepturi este și *scoaterea persoanei de sub urmărire penală* (lit.b) art.6). Prin urmare, coroborând norma legală citată mai sus la circumstanțele cauzei, consideră că în privința reclamantului***** a fost emisă o ordonanță de scoatere de sub urmărire penală. Totuși, chiar dacă în privința reclamantului a fost emisă această ordonanță, reține că prin prisma Legii nr.1545 persoana are dreptul să solicite despăgubire în situația când aceasta a fost condamnată, iar ulterior în privința sa a fost emisă sentință de achitare. Anume, în astfel de situații se poate invoca că persoana a fost într-adevăr trasă la răspundere penală.

Or, potrivit normei art.50 din Codul penal al Republicii Moldova, se consideră răspundere penală condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracționale și a persoanelor care le-au săvârșit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege. Pe când, la caz în privința reclamantului nu a fost emisă o sentință de condamnare.

În jurisprudența invocată supra (cauza Chirică Ruslan vs Ministerul Justiției, încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 17 noiembrie 2021 (2ra-1635/21) sunt menționate următoarele argumente relevante prezentei cauze, în care se confirmă netemeinicia acțiunii în ordinea Legii nr.1545, în prezența doar a ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuit, succedată de ordonanța de scoatere de sub urmărire penală: „Potrivit opiniei instanței de apel, acțiunile organului de urmărire penală de recunoaștere a reclamantului Chirică Ruslan în calitate de bănuit din speță, nu pot fi calificate drept acțiuni de tragere ilegală la răspundere penală în sensul enunțat în art.3 din Legea nr.1545. Or, art.2 alin.(1) din legea indicată, identifică expres că, în sensul prezentei legi, acțiuni ilicite sunt acțiuni sau inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenții, ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată, care exclud vinovăția acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcție de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanța de judecată, manifestate prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale(infracțiuni). Art.50 din Codul penal identifică răspunderea penală ca fiind condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracționale și a persoanelor care le-au săvârșit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege, iar drept rezultat doar acțiunea de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuit în condițiile statuate în art.63 alin.(1) și art.64 alin.(l) din Codul de procedură penală, nu poate fi calificată drept o acțiune de condamnare publică.

Subsecvent, reiterează faptul că pentru a fi în prezența unei acțiuni civile întemeiate, nu este suficient de a fi întrunite doar prevederile art.6 din Legea nr.1545, dar este necesară și întrunirea dispozițiilor prevăzute de art.3 alin.(l) din Legea nr.1545.

Astfel, prin prisma normei precizate, accentuează că este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității; efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecări cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; supunerii ilegale la arest administrativ, reținerii administrative ilegale sau aplicării ilegale a amenzii administrative de către instanța de judecată; efectuării măsurilor operative de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare.

Respectiv, desprinde că prezenta acțiune civilă este neîntemeiată, în condițiile în care, conform prevederilor enunțate, rezultă expres că nu orice acțiune a organelor de drept și judecătorești atrage răspunderea Statului, ci cele constatate expres ca ilegale. Accentuează că este important și necesar să se constate ilegalitatea actului procedural emis de către organul de drept, or, dacă se demonstrează printr-un act judecătoresc de dispoziție irevocabil că acțiunile întreprinse de către organul de urmărire penală sunt/au fost/ilegale, atunci dreptul la despăgubire apare indiferent de faptul dacă este vinovată sau nu persoana. Prin urmare, conchide că normele legale citate mai sus (art.6 și art.3 din Legea nr.1545) sunt indisolubile - nu pot fi aplicate separat.

Ține să menționeze că organul de urmărire penală, a avut obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor invocate în actul de sesizare, de a constata, atât circumstanțele care dovedesc vinovăția, *cât și cele care dezvinovățesc,* precum și circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea penală. Totodată, eventuala clasare a unei cauzei penale nu trebuie percepută ca un rebut în activitatea organului de urmărire penală, *dar ca o activitate normală de examinare a unei cauze penale.* Organul de urmărire penală nu are doar ca scop identificarea și sancționarea persoanelor vinovate, *dar și prevenirea și curmarea săvârșirii infracțiunilor.*

În context, menționează că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat, în cauza Draganschi împotriva României (cererea *****, decizia din 18 mai 2010, §25) că dimensiunea obligațiunilor statului referitoare la investigarea minuțioasă și rezultativă a oricărui fapt pretins a fi infracțional nu implică nici dreptul de a declanșa o anchetă penală împotriva unui terț sau ca acesta să fie condamnat la sancțiuni de natură penală, nicio obligație de rezultat care ar presupune ca orice urmărire penală trebuie să se finalizeze printr-o condamnare. În special, în ipoteza în care se pune problema respectării unei reglementări care are ca obiect protecția drepturilor garantate de Convenție, acestea impun organizarea unui sistem judiciar de anchetă eficace la finalizarea căreia să nu existe nicio aparență de apreciere arbitrară a circumstanțelor care s-au aflat la originea faptei.

Reține și prevederile hotărârii*****din 04.07.2005 a Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la practica asigurării controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucție în procesul urmăririi penale, în care se menționează că ordonanțele de recunoaștere în calitate de bănuit și/sau învinuit sunt niște procedee legate de desfășurarea normală a urmăririi penale și prin sine însăși nu afectează drepturile sau libertățile constituționale ale persoanei, precum și nici nu sunt pasibile de atacare.

Conchide că recunoașterea persoanei în calitate de bănuit este o măsură procesuală prevăzută de lege, necesară într-o societate democratică în vederea stabilirii adevărului, are un scop legitim de a asigura măsuri eficiente de luptă cu criminalitatea și acest scop este proporțional anumitor restricții care pot avea loc în cadrul desfășurării urmăririi penale.

În vederea acționării din partea organului de urmărire penală, este suficient să existe o bănuială rezonabilă. Standardele de probă pentru a bănui, învinui și condamna sunt însă diferite. Standardul de probă necesar la învinuirea și condamnarea unei persoane este bineînțeles - dincolo de orice dubiu rezonabil. Gradul de certitudine al faptelor și datelor pe care se bazează procurorul pentru a bănui - e corespunzător mai mic. Bănuiala rezonabilă presupune un anumit grad de îndoială, presupunere referitor la vinovăția persoanei.

Astfel, în cauza Lavrechov împotriva Cehiei (cererea nr. 57404/08, decizia din 20 iunie 2013, §50), Curtea Europeană a reiterat că achitarea unei persoane nu presupune în sine că urmărirea penală era ilegală sau viciată în alt mod. Pentru ca o persoană să fie condamnată este necesar alt standard probatoriu. Astfel, pot exista cazuri de existență de bănuială rezonabilă, dar nu și de condamnare, când se aplică standardul „dincolo de orice dubiu rezonabil".

În acest sens, susține că pretenția privind încasarea, în beneficiul reclamantului*****, a prejudiciului moral, este una nefondată. Or, în condițiile în care prezenta acțiune civilă nu întrunește toate condițiile de aplicabilitate ale Legii nr.1545, prin urmare, nu există nici temei legal de a solicita încasarea prejudiciului.

Prin prisma criteriului suferințelor fizice, caracterul și gradul suferințelor psihice, notăm că noțiunea de prejudiciu moral include suferințele psihice sau fizice cauzate prin acțiuni sau omisiuni care atentează la valorile nepatrimoniale ce aparțin persoanei din momentul nașterii sau la bunurile dobândite prin lege (viața, sănătatea, demnitatea și reputația profesională, inviolabilitatea vieții personale, secretul de familie și personal.

Potrivit hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.9 din 09.10.2006, cu privire la aplicarea de către instanțele de judecată a legislației ce reglementează repararea prejudiciului moral, obligația de a dovedi faptul pricinuirii prejudiciului moral (suferințe psihice sau fizice suportate) o exercită partea vătămată, de aceea în cererea despre compensarea prejudiciului moral aceasta trebuie să indice de către cine, în ce circumstanțe și în baza căror acțiuni/inacțiuni i-au fost cauzate suferințe morale (psihice) sau fizice, prin ce se manifestă acestea. La caz, reclamantul nu a prezentat o poziție pertinentă și concludentă care ar demonstra prezența unor suferințe cauzate, probate, inclusiv în cuantumul solicitat a fi compensat. Toate argumentele invocate întru motivarea pretenției de încasare a prejudiciului moral, poartă un caracter formal, fără a dispune de careva suport probatoriu.

Instanța urmează să ofere o apreciere justă a probelor, în contextul în care unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că acel cuantum al despăgubirilor trebuie stabilit astfel încât acesta să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor, și nici venituri nejustificate pentru victimele daunelor (cauza Cozimolici decizia Colegiului penal lărgit CSJ din 26.12.2008, dosarul *****

Subsecvent, reclamantul***** a deținut doar calitatea de bănuit, pentru perioada 27.04.2023 - 25.05.5023, fapt ce nu poate justifica o pretenție de încasare a unui prejudiciului moral în cuantumul respectiv. Subliniază că, potrivit art.11 din Legea nr.1545, mărimea compensației pentru repararea prejudiciului moral se stabilește de instanța de judecată în modul prevăzut de prezenta lege. Potrivit alin.(3) din articolul precizat „în toate cazurile, instanța de judecată se va baza pe principiile compensării rezonabile și echitabile a prejudiciului moral".

De asemenea, reieșind din materialele anexate la materialele cauzei, atestă că reclamantul S.R.L.”Privat-Trans” nu a deținut o calitate în cadrul cauzei penale. În acest sens, solicitarea privind compensarea prejudiciului material și cheltuielilor de asistență (în ordinea Legii nr.1545/1998), rezultate din pretinsele acțiuni realizate de către organul de urmărire penală, este una vădit nefondată.

În aceeași temeinicie a obiecțiilor invocate, CtEDO solicită o dare de seamă cu privire la lucrul efectuat de avocat, în care să fie descrise suficient de detaliat acțiunile întreprinse și timpul cheltuit pentru acestea. Neprezentarea dării de seamă a dus la respingerea pretenției cu privire la costuri și cheltuieli (a se vedea Lupăcescu și alții c.Moldovei, 21/03/2006, § 40 și Amihalachioaie c.Moldovei, 20/04/2004, § 47).

În concluzie, în legătură cu cele enunțate mai sus, Ministerul Justiției solicită respingerea integrală a acțiunii reclamanților S.R.L.”Privat-Trans” și***** ca fiind neîntemeiată.

În cadrul ședințelor de judecată, reprezentantul pârâtului, Alexandru Vicol, împuternicit în baza procurii ***** din 16.05.2023, a solicitat respingerea acțiunii, reiterându-și argumentele expuse în scris.

Intervenienții accesorii – Procuratura mun.Chișinău, oficiul Râșcani și Procuratura Generală, prin referința prezentată instanței, nu au recunoscut acțiunea reclamanților S.R.L.”Privat-Trans” și*****, au solicitat respingerea integrală a acțiunii depuse, considerând-o neîntemeiată.

În argumentarea poziției sale procesuale, s-au invocat următoarele circumstanțe de fapt și de drept: la 22.02.2023, de către ofițerul de urmărire penală al OUP al IP Râșcani al DP mun.Chișinău a fost pornită urmărirea penală în cauza ***** în baza semnelor constitutive ale componenței de infracțiune prevăzute de art.352 alin.(3) lit.(d) al CP RM.

La 20.03.2024 au fost efectuate mai multe percheziții la S.R.L.”Privat-Trans”.

În urma percheziților o serie de bunuri au fost recunoscute ca corpuri delicte, fiind obligată S.R.L.”Privat-Trans” să păstreze integritatea acestora în propriul camion.

La 19.05.2023, OUP a permis S.R.L.„ Vastavit” să fie ridicată marfa de la SR.L.”Privat-Trans”, fapt confirmat prin recipisa anexata la materialele cauzei.

Astfel, potrivit recipisei anexate la cererea de chemare în judecată, organul de urmărire penală a obligat reclamanta la păstrarea bunurilor părții vătămate în propriul său camion.

Totodată, potrivit recipisei anexate la cererea de chemare în judecată, presupusa parte vătămată confirmă că a recepționat bunurile din semiremorca reclamantei.

Prin urmare, indică reclamanții că din cauza inactivității timp de 2 luni a semiremorcii și tractorului care este ”un tot întreg”, reclamanta a fost pre judiciară material și anume: 1) *Asigurarea RCA1 (asigurare obligatorie de răspundere civila auto interna): p*entru camionul cu *****și semiremorca acestuia cu ***** reclamanta a achitat pentru perioada 06.10.2022 - 05.10.2023 (12 luni) suma de 2.973,35 MDL pentru camion si 594,67 MDL pentru semiremorca, în total fiind achitată suma de 3.568,02 MDL, care împărțind la 6 (2 din cele 12 luni de inactivitate) 594,67 MD; *2)Asigurarea RCAE (asigurare obligatorie de răspundere civila auto externă*): pentru camionul cu *****și semiremorca acestuia cu *****, reclamanta a achitat pentru perioada 06.10.2022 - 05.10.2023 (12 luni) suma de 11829,90 MDL și 1189,29 MDL pentru semiremorcă, în total fiind achitata suma de 13019,19 MDL, care împărțind la 6 (2 din cele 12 luni de inactivitate) = 2169,86 MDL; *3)Asigurarea CASCO (asigurare de vehicule terestre):* pentru camionul cu *****și semiremorca acestuia cu *****, reclamanta a achitat pentru perioada 10.10.2022 - 09.10.2023 (12 luni) suma de 2.160 EUR pentru camion și 249,75

EUR pentru semiremorca, în total fiind achitată suma de 2409, 75 EUR, care împărțind la 6 (2 din cele 12 luni de inactivitate) = 401.62 EUR; *4)Asigurarea CMR (asigurare de vehicule terestre):* pentru camionul cu *****și semiremorca acestuia cu *****, reclamanta a achitat pentru perioada de 12 luni în total suma de 250 EUR, care împărțind la 6 (2 din cele 12 luni de inactivitate) = 41,66 EUR; *5)Contractul de credit:* ținând cont de faptul ca cal camionul cu *****și semiremorca acestuia cu ***** au fost procurate în credit, paratul urmează să achite prejudiciul material și pentru achitarea creditului pentru camion și semiremorca pentru o perioada de 2 luni de staționare ilegală; astfel, potrivit anexei la contractul de credit, reclamanta achita o taxa lunara in mărime de 11.090 EUR pentru creditarea procurării a 5 camioane împreuna cu semiremorci. Prin urmare suma de 11.090 EUR urmează a fi imparii la 5,de unde rezulta ca pentru 1 luna de creditare reclamanta achita suma de 2.218 EUR x2 (2 luni de staționare) 4436 EUR; *5)Uzura:* pentru camionul cu *****și semiremorca acestuia cu *****, reclamanta are lunar un prejudiciu sub forma de uzură în mărime de 28.520,09 MDL pentru camion și 6.847,90 MDL pentru semiremorca, în total reclamanta lunar fiind prejudiciat în mărime de 35.367,99 MDL, ceia ce pentru 2 luni de staționare constituie suma de 70735,98 MDL (35.367,99 MDL x2 luni); *7)Profitul ratat:* ținând cont de faptul ca cat camionul cu *****și semiremorca acestuia cu n.î. E046 RR au staționat ilegal timp de 2 luni, aceste nu au adus venit/profit reclamantei. Astfel, potrivit situației financiare pentru perioada anului 2022, venitul din vânzările reclamantei a constituit suma de 39.056.974 MDL, profitul net anual constituind suma de 8.039.527 MDL pentru activitatea sa care cuprinde 20 de camioane si semiremorci. Reieșind din situația ca un camion anual aduce un profit net în mărime de 401.976,35 MDL, rezulta ca staționarea acestuia împreuna cu semiremorca a adus reclamantei un prejudiciu in mărime de 33.498,02 MDL lunar, ceia ce constituie x2 un prejudiciu in mărime de 66.996.04 MDL pentru cele 2 luni de staționare ilegală.

Cu cererea de chemare în judecată depusă de către reprezentantul reclamantului, procuratura nu este de acord, solicită respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată, din următoarele considerente: din materialele pricinii, se constată că la 22.02.2023, în temeiul plîngerii administratorului SRL„Vastavit”, ***** și existentei bănuielii rezonabile că a fost săvârșită infracțiunea prevăzută de art.352 alin.(3) lit.d) Cod penal, a fost pornită cauza penală nr.2023020217.

Potrivit ordonanței de pornire a urmăririi penale, în perioada de timp de la data 28.12.2022, pînă în prezent, factorii de decizie din cadrul SRL„Privat Trans”, efectuînd serviciu de transport asupra mărfurilor comandate de către SRL„Vastavit”, conform comenzilor*****2 și ***** din Franța către RM, mun.Chișinău,*****exercitînd un drept legitim sau presupus în mod arbitrar, refuză să o elibereze și o înmâneze, invocînd diferite temeiuri ilegale, cauzând astfel SRL„Vastavit”, un prejudiciu material în proporții deosebit de mari în mărime de 1313776 lei.

Astfel, la 27.04.2023, pe cauza penală ***** a fost recunoscută și audiată în calitate de bănuit cet.***** d.n. ***** ca persoană fizică, care deține funcția de administrator al SRL”Privat-Trans”, fiindu-i incriminată comiterea infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(3) lit.d) Cod penal - samavolnicia, adică exercitarea unui drept legitim sau presupus în mod arbitrat și prin încălcarea ordinii stabilite, dacă s-au cauzat daune în proporții mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

Ulterior, prin ordonanța din 25.05.2023, emisă de procurorul Procuraturii municipiului Chișinău, oficiul Rîșcani, *****, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a lui********** totodată fiind dispusă și clasarea procesul penal ***** pornit la

22.02.2023, în baza semnelor constitutive ale componenței de infracțiune prevăzute de art.352 alin.(3) lit.d) Cod penal, din motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii.

La fel, în cadrul urmăririi penale, s-a stabilit că SC“Privat Trans”SRL, a realizat transportarea bunurilor materiale care aparțin SRL„Vastavit”, însă nu a realizat obligațiunile integral și nu a transportat bunurile la punctul de destinație conform contractului, refuzând transmiterea bunurilor către proprietarul SRL„Vastavit”, invocînd și solicitând achitarea anumitor cheltuieli și plăți suplimentare, nefiind cunoscut locul aflării bunurilor SRL„Vastavit”.

Susține că, alegațiile reclamanților invocate în susținerea acțiunii nu corespund realității, și anume precum că reclamanta a fost supusă acțiunilor ilicite ale angajaților Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Rîșcani, manifestate pretins prin aceia că, în cadrul procesului penal, reclamanta a fost telefonată de către acuzatorul de stat și a fost întrebată unde sunt bunurile asupra cărora a fost aplicat dreptul de retenție. Ultima a comunicat locul exact de aflare a bunurilor și temeiurile de aplicare a dreptului de retenție asupra acestora. În realitate asemenea acțiuni nu au avut loc și doamna nu a fost telefonată de către acuzatorul de stat, respectiv, nu a făcut declarațiile menționate.

Locul aflării bunurilor nu era cunoscut dc către organul de urmărire penală și de către partea vătămată, anume din acest motiv în cadrul urmăririi penale în vederea stabilirii locului aflării bunurilor SRL„Vastavit”, a fost autorizată la judecătorul de instrucție efectuarea percheziților la oficiul și depozitul “Privat Trans”SRL, prin încheierile din 09.03.2023.

Este de menționat faptul că încheierile judecătorului de instrucție prin care au fost autorizate percheziții, au rămas în vigoare.

În cadrul urmăririi penale, la data de 20.03.2023, a fost efectuată percheziția la depozitul închiriat de către SC„Privat Trans”SRL, pe adresa sect.Botanica, ***** mun.Chișinău, cu numerele cadastrale *****care aparține cu drept de proprietate SRL„Combinatul auto ***** unde în cadrul unei semiremorci ce aparține SC„Privat Trans”SRL, cu ***** au fost depistate și ridicate bunurile indicate în cadrul încheierii și mandatului judecătoresc și anume: mini-pelle Excavator, 2016, Kubota ***** remorca cu 2 osii 2014 *****toaletă portabilă, *****; a*****betoniera pe axa portabila, *****; ***** betoniera pe axa portabila, *****; imer S/A betoniera Portabila *****betoniera pe axa S/A Portabila, *****, CC: ***** betoniera pe axa S/A Portabila, n/s: *****CC:***** set placa vibratoare 2 buc., *****; aparat de curatat cu nisip, 2016 ACF SL28, n/s:2131, *****; set aparat de curatat cu presiune. 2 buc, *****; set generator portabil. 2 buc.. ***** set semafor rutier, drum. 2 buc..*****pompa Hydroelectric, 2017, ***** n/s:*****(nefolosit), ***** bunuri care au fost recunoscute și anexate la cauza penală în calitate de corpuri delicte.

Este de menționat că bunurile depistate menționate supra, din motivul volumului și necesității tehnicii speciale pentru ridicare și transportare, de facto nu au fost ridicate, dar au fost lăsate la păstrare tot acolo unde au fost depistate, cu acordul administratorului ”Privat Trans”SRL.

În acest sens, benevol și nesilită de către nimeni, administratorul ”Privat Trans”SRL,*****, în prezența avocatului său *****a depus o recipisă, prin care singură s-a obligat să nu înstrăineze și să nu-i schimbe locul aflării bunurilor menționate, în sens să nu fie transportate la altă adresă, pînă la primirea hotărîrii definitive pe cauza penală, nefiind obligată de către organul de urmărire penală, după cum a menționat avocatul Sergiu Cotruță în acțiunea înaintată.

Mai mult ca atît, organul de urmărire penală nu a obligat-o pe***** să păstreze în continuare bunurile menționate, anume în semiremorca unde singuri au depozitat-o și o păstrau

pînă la efectuarea percheziției, unde și au fost depistate.

Bunurile menționate supra nu au fost depozitate de către organul de urmărire penală în semiremorca la care face referire avocatul reclamanților, dar au fost depozitate și păstrate acolo pînă la efectuarea percheziției de către administratorul ”Privat Trans”SRL,*****, aceasta fiind decizia lor, semiremorca menționată nefiind sigilată de către organul de urmărire penală.

La data depunerii recipisei din 20.03.2023,***** nu a invocat careva pretenții referitor la păstrarea în continuare a bunurilor în semiremorca la care se face referire, sau să menționeze că au nevoie de semiremorcă și că suportă careva prejudicii din cauza inactivității semiremorcii, din care motiv invocarea cărorva prejudicii materiale cauzate ca rezultat al inactivității semiremorcii, precum și al captractorului sînt neîntemeiate și nemotivate.

Totodată, este de menționat că semiremorca și captractorul nu este un lot întreg, la fel cum menționează avocatul reclamanților, acestea fiind individuale, fiind posibilă folosirea lor separată și tractarea oricărei alte semiremorci de către captractor, afirmațiile date fiind formale și declarative.

Administratorul ”Privat Trans”SRL,*****, abia la 04.05.2023 a depus o cerere prin care a solicitat emiterea ordonanței privind dispunerea transmiterii spre păstrare a bunurilor SRL„Vastavit”(copia cererii se anexează).

Însă, la 03.05.2023, în baza cererii administratorului SRL„Vastavit”, deja a fost emisă ordonanța privind dispunerea restituirii către proprietarul SRL„Vastavit”, reprezentată de către ***** a corpurilor delicte care au fost depistate și ridicate în cadrul urmăririi penale, pentru păstrare, pînă la soluționarea cauzei penale și pînă ce soarta lor nu va fi soluționată prin hotărîre definitivă a organului de urmărire penală sau a instanței, fapt despre care a fost informată***** prin scrisoarea ***** din 15.05.2023(copia ordonanței și scrisorii de informare se anexează).

În scrisoare s-a menționat faptul: ”(...)lăsarea la păstrare a bunurilor în continuare pe teritoriul depozitului închiriat de către ”Privat Trans”SRL nu a fost condiționată și anume nu a fost impusă păstrarea în continuare a bunurilor anume în semiremorca unde se păstrau pînă la efectuarea percheziției și au fost depistate, semiremorca unde se păstrau bunurile nefiind sigilată, bunurile menționate putând fi mutate în orice moment din această semiremorcă tot pe teritoriul depozitului închiriat de către ”Privat Trans”SRL.

În cadrul urmăririi penale***** a avut doar statut de bănuit și nu a avut statut de învinuit, iarăși după cum eronat invocă avocatul în cererea sa și anume: ”Pe lîngă anularea învinuirii și excluderea aplicării pedepsei, procedura de reabilitare presupune adoptarea măsurilor necesare de reabilitare a reclamantului în drepturile violate, de reparare a prejudiciului moral și material, cauzate prin învinuirea neîntemeiată.”

La fel, în cererea depusă avocatul a menționat precum că: ”Reclamanta a fost neglijată în mediul său profesional de către colegi, colectivul de muncă și clienții săi, iar în cel public fiind tratata cu dispreț de către societate, dat fiind caracterul infracțiunii de care a fost acuzată ca ar fi comis-o și contextul social în care se afla întregul sistem de justiție, precum și în cel privat și familial. (...) Demnitatea reclamantei a fost lezată substanțial prin faptul că a fost înlăturată temporar de la activitatea sa profesională, fapt ce nu i-a permis să-și dezvolte calitățile profesionale. Lezarea onoarei s-a manifestat și prin faptul ca, reclamanta a simțit modificarea opiniei publice în raport cu propria persoană, iar în momentul în care despre o persoana se răspândesc informații false și lezate, aprecierea socială a personalității se schimbă și persoanei i se aduc prejudicii pe nedrept.”

Toate cele menționate nu corespund adevărului, deoarece a fost prezent secretul anchetei, cazul nu a fost dat publicității și despre acțiuni a cunoscut doar persoana și avocatul acesteia,

pretențiile invocate nefiind confirmate prin nimic, fiind formale și declarative.

Reieșind din circumstanțele speței, reține că în privința ***** s-a emis ordonanța de scoatere de sub urmărirea penală. Iar acțiunile organului de urmărire penală de recunoaștere a acesteia în calitate de bănuit nu pot fi calificate drept acțiuni de tragere ilegală la răspundere penală în sensul enunț la art.3 din lege. Or, art.2 din Lege identifică expres că în sensul prezentei legi, acțiuni ilicite suni acțiuni/inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenții, ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată, care exclud vinovăția acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcție de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanța de judecată, manifestate prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale.

Aici este important de scos în evidență, în primul rând, că art.50 CP identifică răspunderea penală ca fiind condamnare publică. în numele legii, a faptelor infracționale și a persoanelor le-au săvârșit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege, iar drept rezultat doar acțiunea de recunoașterea persoanei în calitate de bănuit în condițiile statuate de prevederile CPP, nu poate fi calificată drept o acțiune de condamnare publică.

Chiar dacă prevederile art.2007 CC, reglementează răspunderea statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanțelor de judecată, și anume - prejudiciul cauzat persoanei prin acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanțelor de judecată se repară de către stat integral, indiferent de vinovăția persoanei responsabile. în următoarele cazuri: a) condamnare ilegală, tragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a măsurii preventive sub forma arestului preventiv sau sub forma declarației scrise de a nu părăsi localitatea, la caz nu se atestă că reclamanta***** ar fi fost atrasă ilegal la răspundere penală, deoarece art.50 CP identifică răspunderea penală ca fiind condamnare publică, în numele legii, a faptelor infracționale și a persoanelor care le-au săvârșit, condamnarea ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege, iar drept rezultat doar acțiunea de recunoaștere persoanei în calitate de bănuit în cazul condițiile statuate de prevederile CPP, nu poate fi calificată drept o acțiune de condamnare publică.

Prin urmare,***** nu a fost trasă la răspundere penală, nu i s-a acordat statutul de condamnat, fiind doar bănuită de comiterea infracțiuni prevăzute de art.352 alin.(3) lit.d) Cod penal, în temeiul bănuielii rezonabile că a fost comisă infracțiunea și în privința sa nu au fost aplicate careva măsuri preventive și nu a fost îngrădită de careva drepturi.

***** a fost supusă unui control legal de organele de resort ghidat de legea procesul penală în scopurile enunțate în special la art.art.1, 19, 279 CPP, ingerință admisă atît în legislația națională, cât și potrivit cadrul normativ internațional, or, în spiritul legii enunțate,***** nu se poate opune acestei ingerințe atunci cînd interesul suprem al persoanei societăți și/sau al statului în sensul protejării împotriva infracțiunilor îl cere.

In acest context, se constată că***** nu poate pretinde comiterea în privința sa a acțiunilor ilicite de către organul de urmărire penală, deoarece prin acțiunile sale OUP a acționat în conformitate cu legea procesual penală, fără a admite încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată și nu a comis fapte manifestare prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale.

Fiind supusă controlului judecătoresc, de profil, în rezultatul acțiunilor întreprinde de către OUP, s-a constatat că reclamanta***** nu este pasibilă tragerii la răspundere penală sau

judecății din motivul că, în acțiunile acesteia nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, fapt care exclude temeinicia pretenției reclamantei că aceasta ar fi fost tras la răspundere penală în sensul art.50 Cod penal, iar în acest sens acțiunile OUP sub nici o condiție nu pot fi tratate drept ilicite în sensul Legii nr.1545/1998, cât și în spiritul Legii procesual penale.

La caz, nu poate fi imputată nici violarea art.2036 din CC, deoarece în condițiile în care prezenta acțiune civilă nu întrunește toate condițiile de aplicabilitate ale Legii nr.1545, prin urmare, nu există nici temei legal de a solicita încasarea prejudiciului.

Mai mult decât atît, prin prisma criteriului suferințelor fizice, caracterul și gradul suferințelor psihice, instanța notează că noțiunea de prejudiciu moral include suferințele psihice sau fizice cauzate prin acțiuni sau omisiuni care atentează la valorile nepatrimoniale ce aparțin persoanei din momentul nașterii sau la bunurile dobândite prin lege (viața, sănătatea, demnitatea și reputația profesională, inviolabilitatea vieții personale, secretul de familie și personal). Iar, obligația de a dovedi faptul pricinuirii prejudiciului moral (suferințe psihice sau fizice suportate) o exercită partea vătămată, de aceea în cererea despre compensarea prejudiciului moral aceasta trebuie să indice de către cine, în ce circumstanțe și în baza căror acțiuni/inacțiuni i-au fost cauzale suferințe morale (psihice) sau fizice, prin ce se manifestă acestea.

La caz, reclamanta nu a prezentat o poziție pertinentă și concludentă care ar demonstra prezența unor suferințe cauzate, probate inclusiv în cuantumul solicitat a fi compensat. Toate argumentele invocate întru motivarea pretenției de încasare a prejudiciului moral, poartă un caracter formal, fără a dispune de careva suport probatoriu.

Astfel, consideră că adoptarea ordonanței de scoatere de sub urmărire penală nu denotă faptul că procurorul a admis careva acțiuni ilicite, cu încălcarea normelor de drept procesual sau material, respectiv, nu au existat careva intenții de a cauza reclamantului prejudiciu moral.

Respectiv, în urma analizei acțiunii civile depuse de reclamanți în ordinea Legii nr.1545/1998, observă că au fost interpretate eronat normele de drept material ce țin de încasarea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. În condițiile în care pentru aplicabilitatea prevederilor Legii nr.1545, necesită de a fi întrunite cumulativ atât circumstanțele prevăzute de art.6 - dreptul la repararea prejudiciului, cat și de art.3 - cazurile de reparare a prejudiciului material și moral, normele în cauza sunt indisolubile, respectiv, nu pot fi aplicate separat, poziție confirmată și în jurisprudența națională, în cauza Chirică Ruslan vs Ministerul Justiției, încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 17 noiembrie 2021(2ra-1635/21).

În concluzie, menționează că lipsește temeiul acordării sumelor solicitate, atât cu titlu de prejudiciu material, cât și cu titlu de prejudiciul moral, or, în speță nu au fost prezentate probe veridice, admisibile, pertinente și concludente care să confirme faptul prejudicierii drepturilor reclamanților. Totodată, reieșind din jurisprudența CEDO, survenirea prejudiciului ca urmare a săvârșirii încălcării trebuie să fie certă și nu presupusă.

În baza celor expuse, solicită respingerea integrală a cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată

În cadrul ședințelor de judecată, reprezentantul procuraturii, *****, procuror, împuternicit în baza procurii *****din 19.11.2024, a solicitat respingerea acțiunii, reiterându-și argumentele expuse în scris.

Aprecierea instanței de judecată:

Examinând acțiunea civilă depusă, audiind explicațiile ambelor părți și ale reprezentantului intervenientului accesoriu, studiind materialele dosarului în coraport cu normele legale aplicabile speței, instanța de judecată a ajuns la concluzia că este neîntemeiată și pasibilă de respins acțiunea reclamanților SRL"Privat-Trans" și***** împotriva Ministerului Justiției cu privire la repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organului de urmările penală și ale procuraturii.

În conformitate cu prevederile art.118 alin.(1) și (3) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform art.121 și art.122 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului. Circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În conformitate cu art.130 alin.(1)-(4), art.240 alin.(1) și (3) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Niciun fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluționarea cauzei.

Cu titlul de cadrul legal relevant speței instanța de judecată remarcă prevederile art.1 din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr.1545 din 25 februarie 1998, potrivit cărora, prezenta lege constituie actul legislativ de bază care reglementează cazurile, modul și condițiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile ilicite comise în procesele penale și contravenționale de organele de urmărire penală, de procuratură și de instanțele judecătorești.

Potrivit art.2 din aceiași Lege, prin acțiuni ilicite se înțelege acțiuni sau inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenții, ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată, care exclud vinovăția acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcție de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanța de judecată, manifestate prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale (infracțiuni).

Totodată, în accepțiunea art.3 din Legea citată supra, în conformitate cu prevederile prezentei legi, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: a) reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității; c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție),

precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; d) supunerii ilegale la arest contravențional, reținerii contravenționale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenționale de către instanța de judecată; e) efectuării măsurilor speciale de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare. Prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcție de răspundere din organele de urmărire penală, din procuratură și din instanțele judecătorești.

Conform art.6 al Legii nr.1545/1998, dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul: a) devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare; b) scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare; c) adoptării de către instanța judecătorească a hotărârii cu privire la anularea arestului contravențional în legătură cu reabilitarea persoanei fizice; d) adoptării, de către judecătorul de instrucție, în condițiile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, în privința persoanei achitate sau scoase de sub urmărire penală, a încheierii privind declararea nulității actelor sau acțiunilor organului de urmărire penală sau organului care exercită activitate specială de investigații.

În temeiul art.7 din aceiași normă, în cazurile menționate la art.3 alin.(1), persoanei fizice sau juridice i se compensează sau i se restituie:

a) salariul și alte venituri provenite din muncă, ce constituie sursa ei principală de existență, de care a fost privată în urma acțiunilor ilicite;

b) pensia sau indemnizația a cărei plată a fost sistată ca urmare a arestului ilegal și ținerii sub arest;

c) averea (inclusiv depunerile bănești și dobânzile aferente, obligațiile împrumuturilor de stat și câștigurile aferente) confiscată ori trecută în venitul statului de către instanța judecătorească sau ridicată de organul de urmărire penală, precum și averea sechestrată;

d) amenzile percepute ca urmare a executării sentinței judiciare și cheltuielile de judecată suportate de persoana fizică în legătură cu acțiunile ilicite;

e) sumele plătite de ea pentru asistența juridică;

f) cheltuielile pentru tratamentul ei, tratament determinat de aplicarea față de aceasta a unor acțiuni ilicite (a maltratării);

g) cheltuielile efectuate în legătură cu chemările în organul de urmărire penală, organul procuraturii sau în instanța judecătorească.

De asemenea, în conformitate cu art.10 al Legii nr.1545 din 25 februarie 1998, dreptul persoanei fizice la repararea prejudiciului moral în mărimea și în modul stabilite de prezenta lege apare în cazurile specificate la art.6 din Lege.

Iar, potrivit art.11 al Legii nr.1545, mărimea compensației pentru repararea prejudiciului moral se stabilește de instanța de judecată în modul prevăzut de prezenta lege. Mărimea concretă a compensației se determină luându-se în considerare: a) gravitatea infracțiunii de a cărei săvârșire a fost învinuită persoana respectivă; b) caracterul și gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală și la examinarea cauzei penale în instanța de judecată; c) rezonanța pe care a avut-o în societate informație despre învinuirea persoanei; d) durata urmăririi penale, precum și durata examinării cauzei penale în instanța de judecată; e) natura dreptului personal lezat și locul lui în sistemul de valori al persoanei; f) suferințele fizice, caracterul și gradul suferințelor psihice; g) măsura în care compensația bănească poate atenua suferințele fizice și psihice cauzate; h) durata aflării nelegitime a persoanei în detenție. Instanța de judecată va determina mărimea compensației și în baza criteriilor specificate la art. 219 alin. (4) din Codul de

procedură penală. În toate cazurile, instanța de judecată se va baza pe principiile compensării rezonabile și echitabile a prejudiciului moral.

Art.524 Cod de procedură penală stipulează că, persoanele cărora, în cursul procesului penal, prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală sau ale instanțelor judecătorești, li s-a cauzat un prejudiciu material sau moral au dreptul la despăgubire echitabilă în conformitate cu prevederile legislației cu privire la modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și ale instanțelor judecătorești.

În accepțiunea art.2036 alin. (1), (2) și (3) Cod civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial. Reparația prejudiciului moral se face și în lipsa vinovăției autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declarației scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancțiune administrativă a arestului, muncii neremunerate în folosul comunității și în alte cazuri prevăzute de lege.

Norma de la art.2037 Cod civil stipulează că, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Cercetarea stării de fapt denotă următoarele:

Prin ordonanța din 22.02.2023, ofițerul de urmărire penală din cadrul OUP al Inspectoratului de Poliție Rîșcani al Direcției de Poliție a municipiului Chișinău a dispus pornirea urmăririi penale în cauza penală ***** în temeiul existenței bănuielii rezonabile privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(3) lit.d) din Codul penal al Republicii Moldova.

La 20.03.2024 au fost efectuate percheziții la sediul S.R.L.”Privat-Trans”, iar în urma acestora, o serie de bunuri au fost recunoscute drept corpuri delicte, fiind impusă obligația păstrării integrității acestora în incinta camionului aflat în posesia companiei.

Ulterior, la 19.05.2023, organul de urmărire penală a autorizat S.R.L.„Vastavit” să ridice marfa aflată în păstrare la S.R.L.”Privat-Trans”, fapt confirmat prin recipisa anexată la materialele cauzei.

Potrivit ordonanței de pornire a urmăririi penale, în perioada de timp de la data 28.12.2022, pînă în prezent, factorii de decizie din cadrul SRL„Privat Trans”, prestând servicii de transport asupra mărfurilor comandate de către SRL„Vastavit”, conform comenzilor*****2 și ***** din Franța către RM, mun.Chișinău,*****exercitând un drept legitim sau presupus în mod arbitrar, refuză să o elibereze și o înmâneze, invocând diferite temeiuri ilegale, cauzând astfel SRL„Vastavit”, un prejudiciu material în proporții deosebit de mari în mărime de 1313776 lei.

La 27.04.2023, pe cauza penală ***** a fost recunoscută și audiată în calitate de bănuit cet.***** născută la ***** ca persoană fizică, care deține funcția de administrator al

SRL”Privat-Trans”, fiindu-i incriminată comiterea infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(3) lit.d) Cod penal - samavolnicia, adică exercitarea unui drept legitim sau presupus în mod arbitrat și prin încălcarea ordinii stabilite, dacă s-au cauzat daune în proporții mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

Ulterior, prin ordonanța din 25 mai 2023, emisă de procurorul Procuraturii municipiului Chișinău, oficiul Rîșcani, *****, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a lui********** totodată, fiind dispusă și clasarea procesul penal ***** pornit la 22.02.2023, în baza semnelor constitutive ale componenței de infracțiune prevăzute de art.352 alin.(3) lit.d) Cod penal, din motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii.

La fel în cadrul urmăririi penale, s-a stabilit că SC“Privat Trans”SRL, a realizat transportarea bunurilor materiale care aparțin SRL„Vastavit”, însă nu și-a onorat obligațiunile integral și nu a transportat bunurile la punctul de destinație conform contractului, refuzând transmiterea bunurilor către proprietarul SRL„Vastavit”, invocând și solicitând achitarea anumitor cheltuieli și plăți suplimentare, nefiind cunoscut locul aflării bunurilor SRL„Vastavit” - circumstanțe care sunt suficiente pentru existența bănuielii rezonabile de comitere a infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(3) lit.d) Cod penal - samavolnicia, adică exercitarea unui drept legitim sau presupus în mod arbitrat și prin încălcarea ordinii stabilite, dacă s-au cauzat daune în proporții mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

Potrivit conceptului instituit prin Legea nr.1545 din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, Statul răspunde, eventual patrimonial pentru prejudiciul adus persoanei prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și instanțelor judecătorești. Elucidarea cazurilor și condițiilor de răspundere patrimonială se face prin lege specială, actualmente o asemenea lege specială este Legea nr.1545-XIII din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești (în continuare Legea nr.1545).

Respectiv, analiza diligentă a argumentelor reclamanților SRL”Privat-Trans” și*****, denotă interpretarea eronată a normele de drept material ce țin de încasarea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, în condiţiile în care pentru aplicabilitatea prevederilor Legii nr.1545, necesită a fi întrunite cumulativ atât circumstanțele prevăzute de art.6 - dreptul la repararea prejudiciului, cât și de art.3 - cazurile de reparare a prejudiciului material și moral. Or, pentru a fi întemeiate pretențiile de încasare a prejudiciului material și a celui moral în condițiile Legii nr.1545 din 25 februarie 1998, în primul rând, acestea trebuie să fie pasibile reparării prin prisma art.3 din lege, în condițiile respectării cumulative a dispozițiilor art.6 al aceleiași legi.

Art.6 din Legea nr.1545 prevede expres care sunt cazurile în care survine dreptul persoanei fizice/juridice la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Într-adevăr, unul din aceste drepturi este și *scoaterea persoanei de sub urmărire penală* (lit.b) art.6). Însă, chiar dacă în privința reclamantei***** a fost emisă această ordonanță de scoatere de sub urmărire penală, prin prisma Legii nr.1545 ea (*****) are dreptul să solicite despăgubire în situația în care a fost condamnată, iar ulterior în privința sa a fost emisă sentință de achitare. Anume, în astfel de situații se poate invoca că persoana a fost într-adevăr trasă la răspundere penală. Mult ca atât, ca să fie angajată răspunderea Statului în condiții legii menționate, în primul rând, trebuie să existe acțiuni ilicite ale OUP și/sau ale procuraturii.

Potrivit normei art.50 din Codul penal al Republicii Moldova, se consideră răspundere penală condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracționale și a persoanelor care le-au săvârșit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege. Pe când, la caz în privința reclamantului nu a fost emisă o sentință de condamnare.

Acțiunile organului de urmărire penală de recunoaștere a reclamantei***** în calitate de bănuit, nu pot fi calificate drept acțiuni de tragere ilegală la răspundere penală în sensul enunțat în art.3 din Legea nr.1545. Or, art.2 alin.(1) din legea indicată, identifică expres că, în sensul prezentei legi, acțiuni ilicite sunt acțiuni sau inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenții, ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată, care exclud vinovăția acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcție de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanța de judecată, manifestate prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale(infracțiuni). Iar, art.50 din Codul penal, la rândul său, identifică răspunderea penală ca fiind condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracționale și a persoanelor care le-au săvârșit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege, iar drept rezultat doar acțiunea de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuit în condițiile statuate în art.63 alin.(1) și art.64 alin.(l) din Codul de procedură penală, nu poate fi calificată drept o acțiune de condamnare publică.

Respectiv, în sensul Legii nr.1545, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității; efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecări cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; supunerii ilegale la arest administrativ, reținerii administrative ilegale sau aplicării ilegale a amenzii administrative de către instanța de judecată; efectuării măsurilor operative de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare.

Prin urmare, acțiunea reclamanților SRL”Privat-Trans” și***** este neîntemeiată, în condițiile în care, conform prevederilor enunțate, rezultă expres că nu orice acțiune a organelor de drept și judecătorești atrage răspunderea Statului, ci doar acelea care sunt expres prevăzute ca ilegale.

Este important și necesar să se constate ilegalitatea actului procedural emis de către organul de drept, or, dacă se demonstrează printr-un act judecătoresc de dispoziție irevocabil că acțiunile întreprinse de către organul de urmărire penală sunt ilegale, atunci dreptul la despăgubire apare indiferent de faptul dacă este vinovată sau nu persoana.

Instanța de judecată conchide că, în circumstanțele speței, acțiunile OUP și ale procuraturii, realizate în vederea examinării plângerii SRL”Vastavit”, în special, de recunoaștere în calitate de bănuit a administratoarei SRL”Privat-Trans”, *****, a fost acel ”rău necesar”, fără de care nu era posibilă stabilirea circumstanțelor importante ale cazului și restabilirea în drepturi ale SRL”Vastavit” și, ca consecință, realizarea sarcinilor și funcțiilor de bază pentru care există OUP, procuratura. Organul de urmărire penală, a avut obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor invocate în

actul de sesizare, de a constata, atât circumstanțele care dovedesc vinovăția, cât și cele care dezvinovățesc persoana. În speță, urmare a măsurilor întreprinse, procurorul a ajuns la concluzia de scoatere a ***** de sub urmărire penală. Respectiv, acțiunile OUP, ale procuraturii, sunt legale, iar imixtiunea în drepturile SRL"Privat-Trans" și ale administratoarei*****, răspunde criteriilor "prevăzute de lege" și "necesare într-o societate democratică", ceea ce înseamnă că nu există temei legal pentru angajarea răspunderii statului în baza Legii 1545/1998.

Instanța de judecată se raliază concluziei Ministerului Justiției al Republicii Moldova referitoare la faptul că, clasare a unei cauzei penale nu trebuie percepută ca un rebut în activitatea organului de urmărire penală, dar ca o activitate normală de examinare a unei cauze penale. Organul de urmărire penală nu are doar ca scop identificarea și sancționarea persoanelor vinovate, dar și prevenirea și curmarea săvârșirii infracțiunilor.

Cu titlu subsidiar, se reține și faptul respectării de către OUP/procuratura a termenului rezonabil de examinare a plângerii penale depuse de SRL"Vastavit", or, perioada de la data recunoașterii Stratan Victoriei în calitate de bănuit(27.04.2023) și până la scoaterea acesteia de sub urmărire penală(25.05.2023), a durat mai puțin de o lună.

La fel, se reține ca jurisprudența relevantă, cauza Draganschi împotriva României (cererea nr.40.890/04, decizia din 18 mai 2010, §25), în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat că, dimensiunea obligațiunilor statului referitoare la investigarea minuțioasă și rezultativă a oricărui fapt pretins a fi infracțional nu implică nici dreptul de a declanșa o anchetă penală împotriva unui terț sau ca acesta să fie condamnat la sancțiuni de natură penală, nicio obligație de rezultat care ar presupune ca orice urmărire penală trebuie să se finalizeze printr-o condamnare. În special, în ipoteza în care se pune problema respectării unei reglementări care are ca obiect protecția drepturilor garantate de Convenție, acestea impun organizarea unui sistem judiciar de anchetă eficace la finalizarea căreia să nu existe nicio aparență de apreciere arbitrară a circumstanțelor care s-au aflat la originea faptei.

Prin urmare, instanța de judecată concluzionează că, recunoașterea persoanei în calitate de bănuit este o măsură procesuală prevăzută de lege, necesară într-o societate democratică în vederea stabilirii adevărului, are un scop legitim de a asigura măsuri eficiente de luptă cu criminalitatea și acest scop este proporțional anumitor restricții care pot avea loc în cadrul desfășurării urmăririi penale.

În vederea acționării din partea organului de urmărire penală, este suficient să existe o bănuială rezonabilă. Standardele de probă pentru a bănui, învinui și condamna sunt însă diferite. Standardul de probă necesar la învinuirea și condamnarea unei persoane este bineînțeles - dincolo de orice dubiu rezonabil. Gradul de certitudine al faptelor și datelor pe care se bazează procurorul pentru a bănui - e corespunzător mai mic. Bănuiala rezonabilă presupune un anumit grad de îndoială, presupunere referitor la vinovăția persoanei.

Astfel, în cauza Lavrechov împotriva Cehiei (cererea nr. 57404/08, decizia din 20 iunie 2013, §50), Curtea Europeană a reiterat că achitarea unei persoane nu presupune în sine că urmărirea penală era ilegală sau viciată în alt mod. Pentru ca o persoană să fie condamnată este necesar alt standard probatoriu. Astfel, pot exista cazuri de existență de bănuială rezonabilă, dar nu și de condamnare, când se aplică standardul „dincolo de orice dubiu rezonabil".

Respectiv, în cazul în care acțiunile OUP, ale procuraturii au fost legale, însă nu s-au finalizat cu "condamnarea persoanei", temei de angajare a răspunderii în baza Legii 1545/98 nu există. Respectiv, admiterea acțiunii reclamanților, în circumstanțele speței, pe lângă faptul că ar fi una inechitabilă, ar fi de natură să descurajeze organul de urmărire penală în realizarea

sarcinilor ce-i revin, potrivit legii și, ca consecință, să afecteze principiile statului de drept și drepturile fundamentale ale omului.

Cu referire la criteriului suferințelor fizice, caracterul și gradul suferințelor psihice, se subliniază că noțiunea de prejudiciu moral include suferințele psihice sau fizice cauzate prin acțiuni sau omisiuni care atentează la valorile nepatrimoniale ce aparțin persoanei din momentul nașterii sau la bunurile dobândite prin lege (viața, sănătatea, demnitatea și reputația profesională, inviolabilitatea vieții personale, secretul de familie și personal.

Potrivit hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.9 din 09.10.2006, cu privire la aplicarea de către instanțele de judecată a legislației ce reglementează repararea prejudiciului moral, obligația de a dovedi faptul pricinuirii prejudiciului moral (suferințe psihice sau fizice suportate) o exercită partea vătămată, de aceea în cererea despre compensarea prejudiciului moral aceasta trebuie să indice de către cine, în ce circumstanțe și în baza căror acțiuni/inacțiuni i-au fost cauzate suferințe morale (psihice) sau fizice, prin ce se manifestă acestea.

Reclamanții SRL"Privat-Trans" și*****, au eșuat în realizarea acestei obligații legale de a proba suferințele cauzate și cuantumul acestora. Alegațiile reclamanților invocate în vederea motivării pretenției de încasare a prejudiciului moral, poartă un caracter formal, fără a dispune de careva suport probatoriu.

Potrivit art.11 din Legea nr.1545, mărimea compensației pentru repararea prejudiciului moral se stabilește de instanța de judecată în modul prevăzut de prezenta lege. Potrivit alin.(3) din articolul precizat „în toate cazurile, instanța de judecată se va baza pe principiile compensării rezonabile și echitabile a prejudiciului moral".

Alegațiile părții reclamante privind caracterul ilegal al acțiunilor ilicite ale angajaților Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Rîșcani, manifestate prin aceia că în cadrul procesului penal, reclamanta a fost telefonată de către acuzatorul de stat și a fost întrebată unde sunt bunurile asupra cărora a fost aplicat dreptul de retenție, iar ultima a comunicat locul exact de aflare a bunurilor și temeiurile de aplicare a dreptului de retenție asupra acestora, sunt declarative și respectiv nu pot fi reținute de către instanța de judecată. Prin urmare, instanța de judecată acceptă poziția procuraturii referitoare la faptul că locul aflării bunurilor nu era cunoscut de către organul de urmărire penală și de către partea vătămată și anume din acest motiv în cadrul urmăririi penale în vederea stabilirii locului aflării bunurilor SRL „Vastavit", a fost autorizată la judecătorul de instrucție efectuarea percheziților la oficiul și depozitul "Privat Trans" SRL, fapt ce obiectiv se confirmă prin încheierile din 09.03.2023, emise de judecătorul de instrucție prin care au fost autorizate percheziții, care sunt în vigoare. S-a constatat că, în cadrul urmăririi penale, la data de 20.03.2023, a fost efectuată percheziția la depozitul închiriat de către SC„Privat Trans"SRL, pe adresa ***** mun.Chișinău, cu numerele cadastrale *****care aparține cu drept de proprietate SRL„Combinatul auto *****, unde în cadrul unei semiremorci ce aparține SC „Privat Trans" SRL, cu ***** au fost depistate și ridicate bunurile indicate în cadrul încheierii și mandatului judecătoresc și anume: mini-pelle Excavator, 2016, Kubota ***** remorca cu 2 osii 2014 ********** toaletă portabilă *****; a*****betoniera pe axa portabila, *****; imer S/A. betoniera pe axa portabila, *****; imer S/A betoniera Portabila *****betoniera pe axa S/A Portabila, *****, CC: ***** betoniera pe axa S/A Portabila, ***** CC:***** set placa vibratoare 2 buc., *****; aparat de curatat cu nisip, ***** *****; set aparat de curatat cu presiune. 2 buc, *****; set generator portabil. 2 buc.. ***** set semafor rutier, drum. 2 buc..*****pompa Hydroelectric, 2017, ***** (nefolosit), *****

Argumentele părții reclamante bazate pe cauza Manole Domnica vs Ministerul Justiției la Republicii Moldova, nu pot fi reținute de către instanța de judecată, deoarece statutul reclamantelor și circumstanțele cauzelor sunt diferite, nefiind comparabile.

Cerința reclamanților privind compensarea cheltuielilor asistenței juridice, fiind subsecventă cerințelor de bază ale acțiunii, care s-au dovedit a fi neîntemeiate, la fel urmează a fi respinsă în baza prevederilor art.art.94, 96 Cod de procedură civilă.

În conformitate cu prevederile art.art.94, 236-241 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Acțiunea reclamanților SRL"Privat-Trans",***** împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenienți accesorii Procuratura mun.Chișinău, oficiul Râșcani, Procuratura Generală privind încasarea în folosul reclamantei SRL"Privat-Trans" a prejudiciului material în sumă de 140496,55 lei și 4879,28 euro și privind încasarea în folosul reclamantei***** a prejudiciului moral în sumă de 200000 lei, compensarea cheltuielilor de judecată suportate, se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacă cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile, de la data pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău, sediul Centru.

Judecător Liudmila Holevițcaia